

tedes flere Forligskommissioner, saaledes at Arbejdet kunde deles noget mere. Jeg tror ogsaa, det er en Udvej, der fuldt saa godt var at anbefale som at give Sagsførere Udgang til at møde i København. Hvad jeg har at sige om Lovforslaget, er væsentlig det, at disse gamle, bindende Bestemmelser blive givne mere Løs. Nu vil man til en vis Grad have Sagsførere til at møde. Det er en Løsning af de gamle, bindende Regler for Forligsmægling. Allerede i § 2 finder jeg, at man kommer bort fra de hidtil gældende Regler mere end ønskeligt, idet man vil have, at det skal være tilladt at gaa Forligskommissionen forbi i Kontra- og Kontinuationsfølgemaal. Jeg vil finde det rigtigt, at man bliver ved at beholde Forligsmæglingen ogsaa i disse Sager. De ere jo altid beslættede med Hovedsagen, og der er altsaa Sandsynlighed for, at naar Sagen kommer gentagne Gange til Forligsmægling, kunde den mulig bilægges, og en kostbar Proces derved hindres. Lad mig sige: Det kan være, at dette passer ikke fra et Sagsførerstandpunkt; det hindrer maaste den ene eller den anden i at plukke Sagen. Men det er dog altid rigtigt for Parterne at faa Sagen forliet, dersom saadant kan opnaas. Jeg vilde derfor meget ønske, at den gamle Bestemmelse om Forlig i Kontra- og Kontinuations-sager maatte blive opretholdt. I § 3 er der en Bestemmelse, som jeg fra mit Standpunkt finder meget farlig, men som den ærede sidste Taler jo fandt var meget rimelig, fordi man allerede brugte den ved Sø- og Handelsretten, den nemlig, at Stævningen ikke mistede sin Gyldighed, fordi den var forkyndt, forinden Forligsmæglingen havde fundet Sted. Jeg vil rigtig fort og godt sige min Mening om det Punkt, og det er, at Stævningen er og vil blive den, at naar en Mand har Lov til samtidig at stævne til Forlig og til Retten, udøver han derved et moralsk Tryk paa den vedkommende, han kan ikke have anden Hensigt dermed end den netop at øve et saadant Tryk paa ham til at gaa paa Forlig paa de for Sagsøgeren gunstigste Betingelser, og det skulde dog ikke være Meningen. Og dernæst maa man ogsaa gaa ud fra, at den, der bliver sagstøgt, hvis han finder det rigtigt at gaa paa Forlig, ogsaa vil blive nødt til at bøje sig for eller finde sig i at betale de forøgede Omkostninger, som Stævningen til Retten koster. Det er altsaa forøgede Udgifter, denne Bestemmelse vil medføre, foruden det moralske Tryk, den bestandig vil øve paa den, der indstævnes, til at han skal indgaa Forlig. Den Bestemmelse finder jeg derfor meget uheldig, men

det var jo den, det ærede Medlem fremhævede som meget rigtig, for at man kunde faa fat paa vedkommende. Fordi en saadan Regel er gældende f. Eks. i Sø- og Handelsretten, er det ikke sagt, at den er heldig ud over Landet i sin Helhed. Jeg er ikke saa nøje kendt med de Retsforhold, som Sø- og Handelsretten omfatter, og skal derfor ikke have nogen Mening om, hvorvidt Reglen er heldig, mulig endog uundværlig, der eller ikke, men jeg tillader mig at have den Tro, at det vil være meget uheldigt at faa den ind i Forligsloven som almindelig Regel. Og saa ved § 4 har jeg lidt Betænkneligheder, gaaende ud paa, at der vil kunne føres meget mere ind i Sagen, naar man ikke skal holde sig udelukkende til de Hovedpunkter, som blive paalagte gennem Forligsmæglingen. Jeg er bange for, at Sagen kan skifte Karakter, og at der kan blive paadømt noget, som egentlig slet ikke har været for Forligskommissionen eller er kommet i Betragtning der. Derfor tror jeg ikke, at den Bestemmelse kan være heldig. Den Bestemmelse, der staar i sidste Stykke af § 5, finder jeg temmelig heldig. Jeg tror nok, det kunde være rigtigt at faa den indført, men jeg vil sige, at skulde vi komme ind paa Forhandlingerne af en saadan Lov, maa den jo gaa til Udvalg og der prøves nøje, og der er da visse andre Bestemmelser i vor Retspleje og vort Retsvæsen, som passende kunde føres ind. Der er ved tidligere Diskussioner her blandt andet ogsaa fra det ærede Medlem for Viborg A. 1. B. (Dalsgaard) fremhævet i alt Fald et Par meget væsentlige Punkter, og de Herrer, som ville tage Forhandlingerne fra den Tid for sig, ville se, at de Spørgsmaal, han der fremdrog, vilde være af stor Vigtighed, om de kunde komme i Betragtning igen. Mulig det ærede Medlem tager Ordet for at hævde netop det samme igen i Aar; jeg vil derfor kun paa Forhaand sige, at jeg slutter mig fuldstændig til, hvad han sagde om de Spørgsmaal i For.

Tauber: Jeg skal ikke efterligne det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgtres (Clausen) i at være ubehagelig mod min Forgænger, men holde mig til Sagen selv og knytte nogle faa Bemærkninger til det foreliggende Lovforslag. Jeg skal ikke gaa dybt ind i Einzelhederne heri — det ligger udenfor det Omraade, med hvilket jeg sædvanlig beskæftiger mig her i Rigsdagen — men kun udtale min Tilslutning til, hvad der er ytret af et Par ærede Talere, at nærværende Lov maa blive behandlet saaledes, at det bliver en Udvikling af